

חיבטים לשוניים בפרשת חקת עג

אבדה גדולה, ביום שלישי השבוע (חוקת ג בתמוז עג) הלך לעולמו המיוחד מגדולי ההלכה בדורנו הרב יהושע ישעיהו נויבירט ז"ל מחבר **שמירת שבת כחלכתה**, שכבר ממהדורתו הראשונה כבש את המקום הראשון בספרי הלכות שבת. יהי זכרו ברוך.

דקדוקי קריאה בפרשה בהפטרה ובראשון של בלק

יט ב וַיִּקְחֻ: וא"ו בשווא נע. **אֵלֶיךָ פָּרָה:** הפ"א רפויה

יט ז וְכַבֵּס: הבי"ת בסגול ולא בצירי, וכן בפסוק י. **וְאַחֲרָיָא אֶל-הַמִּחְנָה:** טעם טפחא בתיבת וְאַחֲרָיָא

יט יב הוּא יִתְחַטָּא-בּוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִטְהַר: יש לעמוד מעט אחר קריאת **הַשְּׁבִיעִי** להדגיש את העובדה כי ההפסק העיקרי בתיבה זו ולא בתיבת התביר, אחרת מתקבלת משמעות שאינה נכונה. וכן הדבר גם בחצי השני של הפסוק: הוּא יִתְחַטָּא-בּוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי - יִטְהַר

וְאִם-לֹא יִתְחַטָּא בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי - לֹא יִטְהַר

יט יד בְּאַהֲלָ: הבי"ת בשווא, אך בהמשך הפסוק בְּאַהֲלָ מיודע, הבי"ת בקמץ

יט טז בְּחִלְל-חֶרֶב: געיה בב"ת הראשונה

יט יח הָיוּ-שָׁם: געיה בה"א. **בַּעֲצָם** הבית פתוחה' **בְּחִלְל:** העמדה קלה בב"ת לציין מיודע

כ א כָּל-הָעֵדָה: הטעמה כפולה על תיבה אחת

כ ב וְלֹא-הָיָה מַיִם: טעם נסוג אחור לה"א הראשונה

כ ד וְלָמָּה: במלרע ומ"ם רפויה, וכן הדבר גם בפסוק הבא

כ ה הָרָע: רי"ש קמוצה

כ ח וְהִשְׁקִיתָ: במלרע

כ יג אֲשֶׁר-רָבּוּ: במלרע, יש להיזהר לא להבליע רי"ש אחת לתוך השנייה

כ יד מִצְאָתָנוּ: הטעמה באל"ף הקמוצה, לכן הת"ו שלאחריה בשווא נח²

כ יז נַעֲבְרָה-נָא: העי"ן בשווא נח. **יָרֵד הַמַּלְאָךְ גִּלְדִּי:** כך ההטעמה על פי רוב הדפוסים

¹ אופייני לה"א הידיעה לפני עי"ן (אע"פ שלפי הכלל צריך להיות כאן קמץ).

² למרות שזהו שווא שלאחר תנועה גדולה וכבר דנו בכך בעבר

כ יט בַּמִּסְלָה: געיה בבי"ת והמ"ם בשווא נע ללא דגש
 כא א וַלְחָם: במלעיל, כן הדבר בהמשך בפסוק כג
 כד ד לְסִבָּב: הבי"ת הראשונה רפה, כן הדבר לפי בן אשר בכתר ארם צובה ולניגוד
 כה ה בַּאֲלָקִים: האל"ף אינה נשמעת. קֶצֶה: הטעם בקו"ף מלעיל³
 כו ו וַיִּשְׁלַח: השי"ן בפתח ולא בשווא. מִיִּשְׂרָאֵל: המ"ם בחירק חסר וכך גם היו"ד הדגושה שלאחריה
 כז ז וַיִּסָּר: במלרע, הוא"ו בשווא נע
 כא יא מִמִּזְרַח הַשֶּׁמֶשׁ: יש להקפיד על הפרדת התיבות שלא יישמע שהה"א שבראש התיבה השנייה תשתייך לסוף התיבה הקודמת
 כב יג וַיַּחְנוּ: בטעם רביע, לא בגרשיים⁴
 כג יד יֹאמֶר: המ"ם בפתח
 כד טו לְשֹׁבֶת: הלמ"ד בשוא, לא בקמץ
 כה יח שָׁרִים: שי"ן שמאלית
 כו כ וַנִּשְׁקָפָה: במלעיל
 כז כב אָעֲבָרָה: העי"ן בשווא נח
 כח כג יֵהָצֶה: היו"ד מוטעמת וקמוצה בקמץ רחב, והה"א בשווא נח
 כט ל וַנְּשִׂים: הנר"ן בפתח. מִידְבָּא: הדל"ת בשווא נע
 לו לב אֶת-יַעֲזָר: העי"ן בשווא נח
 לו לב וַיֹּרֶשׁ אֶת-הָאֲמָרִי אֲשֶׁר-שָׁם: הטפחא בתיבת וַיֹּרֶשׁ⁵
 הפטרת חקת שופטים יא:
 ב וַיֹּאמְרוּ לוֹ: טעם נסוג אחר ליר"ד
 ח וְהִלַּכְתָּ.... וַנִּלְחַמְתָּ: מלרע
 ז בָּאתֶם: במלרע. עֲתָה: מלעיל, בפסוק הבא עֲתָה מלרע
 ט לְהִלָּחֵם: הטעם בחי"ת והיא בצירי בניגוד לפסוק כז
 יג בַּעֲלוֹתָו: העמדה קלה בבי"ת למנוע הבלעת העי"ן החטופה
 טז כִּי בַּעֲלוֹתֶם מִמִּצְרַיִם: טעם טפחא בתיבת כִּי
 יז אֶל-מֶלֶךְ אֱדוֹם | לֵאמֹר: פסק בין תיבות אֱדוֹם ובין לֵאמֹר. אָעֲבָרָה-נָא: העי"ן בשווא נח
 יח וַיָּסָב: הסמ"ך בקמץ קטן
 כא ה' אֱלֹהֵי-יִשְׂרָאֵל: יש לשים לב לקושי המתעורר בקריאת תיבות אלו וטעמיהן
 כז לְהִלָּחֵם בִּי: טעם נסוג אחר ללמ"ד וכן הדבר בהמשך בפסוק לב

³ המטעים בצד"י עובר לזמן בינוני (הווה).

⁴ עיין "כא"צ והנוסח "....עמ' 52

⁵ בניגוד לתורה קדומה הסובר כי טעם זה יבוא על תיבת 'האמרי'

ראשון של בלק במדבר כב:

ד אֶת יֵרֶק הַשָּׂדֶה: טעם טפחא בתיבת אֶת

ה פְּתוּרָה: הטעם מימין לפ"א, ההטעמה בתי"ו, במלעיל

ו וַעֲתָה: הקורא את העי"ן כמו אל"ף משנה את משמעות הכתוב. אֶרֶה-לִי: העמדה קלה באל"ף.

וּבְאֶגְרֵשְׁנוּ: הרי"ש בשווא נע ולא בחטף

יא קָבֵה-לִי: העמדה קלה בקו"ף

יב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל-בְּלָעָם: יש לשים לב לטעמים בפסוק זה, רבים הקוראים המתבלבלים וקוראים מרכא-טפחא כבר בתחילתו. הדבר נובע מכך שהאתנח"קוטע את דברי הבורא אל בלעם באמצע ומחלק את הדיבור לשניים: לֹא תִלְךָ עִמָּהֶם לֹא תֵאָר אֶת-הָעָם

מהחוברת ויבינו במקרא חוקת עג

וטמא שבעת ימים – פי' האבן עזרא יטמא שבעת ימים ודאף

ש'טמא' הוא לשון עבר, הו' מהפכת מעבר לעתיד כמו 'והיה'.

אך כתב האב"ע דלדעתו וטמא הוא לשון עבר, כלומר הרי הוא

טמא שבעת ימים [וצ"ע לפי זה מדוע כתיב 'וטמא' בו].

ע"כ מהחוברת.

שיעור דברי ראב"ע הם כך, הוא מחבר את הפסוק הזה לפסוק שאחריו.

הַנֶּגַע בָּמָת לְכָל-נֶפֶשׁ אָדָם וְטָמֵא שִׁבְעַת יָמִים: [יב] הוּא יִתְחַטֵּא בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִטָּהַר

וְאִם-לֹא יִתְחַטֵּא בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי לֹא יִטָּהַר:

כלומר מי שנטמא שבעה ימים ע"י נגיעה במת, דינו הוא שעליו להתחטא באפר הפרה ביום השלישי

והשביעי. ובתנאי כפול וְאִם-לֹא יִתְחַטֵּא בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי לֹא יִטָּהַר:

יג ויבינו במקרא חוקת עג:

לֹא זֹרֵק עָלָיו – פי' לא נזרק עליו. והוא מבנין פֶּעַל. ע"כ.

הוזכר אצלנו כמה פעמים שצורה זו אינה הסביל של בניין פיעל כי לא מצאתי "זרק" או "מְזַרֵק",

אלא סביל של בנין קל. והנפעל אינו סביל של בניין קל אלא בניין בפני עצמו.

יט יד זאת התורה אדם כִּי-יָמוּת בְּאֶהָל כָּל-הַבָּא אֶל-הָאֶהָל וְכָל-אֲשֶׁר בְּאֶהָל יִטָּמֵא
שִׁבְעַת יָמִים:

משנה מסכת אהלות ז ד: האשה שהיא מקשה לילד והוציאוה מבית לבית הראשון טמא בספק
והשני בודאי.

לפני שנביא את פירוש הרמב"ם נפרש את המשנה במילים פשוטות.

בפרשתנו פרשת חוקת כתוב שאם יש מת בבית, הרי כל האוכלים והאנשים והכלים בבית נטמאו. דין
זה הוא גם בוולד שאשה הפילה בבית. המשנה מדברת באשה שילדה ולד מת או הפילה, ובלידה

⁶ הוסבר כמה פעמים שהפתיחה של הפסוק היא לפני האתנח. והאתנח חוצה את החלק העיקרי של הפסוק כלומר את דברי ה' אל בלעם.

⁷ אמנם, בלשון חכמים מצינו תוספתא מסכת סוטה פרק ו: מלמד שהיתה אמנו שרה רואה את ישמעאל נוטל קשת וחצים ומזרק כלפי יצחק, ועוד.

העבירו אותה לחדר אחר, ויתכן שהולד המת יצא (הוצאת ראש) כבר בחדר הראשון, לכן כל מה שהיה בחדר הראשון בזמן הלידה טמא מספק.

צריך להקדים שאשה הנושאה ולד מת במעיה אינה טמאה מחמתו כל עוד לא ילדה ולכן כל עוד הולד לא הוציא את ראשו האשה טהורה מטומאת מת⁸. כן מפורש במשנה חולין ד ג (בתלמוד בבלי חולין עא א): האשה שמת ולדה בתוך מעיה ופשטה חיה [=מילדת] את ידה ונגעה בו החיה טמאה טומאת שבעה והאשה טהורה עד שייצא הולד:

רמב"ם: ודין זה במי שמת הולד בבטנה, וזאתה חקושי בבית והועברה לבית אחר וילדה שם הולד חמת. חרי חבית הראשון שזאתה חיל בו חקושי טמא בספק, לפי שאנו אומרים שמא כבר נפתח חרחם שם וזאתה חולד חמת ונטמא חבית.

המלאכת שלמה מביא תשובת הרא"ש כלל ל סימן א

וזאת מדרש פרשת פרח: חמת בבית, חבית טהור, יצא, חבית טמא; פירושו תמצא בפרק בחמה המקשה לילד. הוציאוה מבית לבית, הראשון טמא מספק, וחשני ודאי; פירוש: חבית חשני, שילדה בו ולד מת, טמא ודאי, והראשון טמא ספק, שמא לא מת בבית הראשון. אמר רבי יהודה: אימתי: בזמן שחיא נטלת באגפיה, אבל אם חיתתה מחלכת, הראשון טהור, שמשנפתח הקבר, אין פנאי לחלך: וכיון דלא נפתח הקבר, אפילו מת הולד חבית טהור, דאינו מטמא עד שייצא לחוץ. וחכי תגן בפ' בחמה המקשה (משנה חולין ד ג בבלי עא א): והאשה טהורה עד שייצא הולד; וחיינו פירוש המדרש: חמת בבית, דחיינו בבטן האשה, חבית טהור, פי' האשה טהורה, יצא ממנו, האשה טמאה. כן פירש ח"ר אלעזר⁹ הקליר המדרש בפנינו [מלאכת שלמה: בפנים אחד]. ואתה ותורתך שלום, כנפש אשר בן ח"ר יחיאל ז"ל.

הרא"ש מביא את דברי המדרש במדבר רבה פרשת חקת פרשה יט תמן תנינן האשה שמת ולדה במעיה וחושטיה חחיה את ידה ונגעה בו חחיה טמאה טומאת שבעה והאשה טהורה עד שייצא הולד.

חמת בבית חבית טהור יצא מתוכו חרי הוא טמא מי עשה כן מי צוה כן מי גזר כן לא יחידו של עולם?!

תחילה מביא המדרש את לשון המשנה, ואח"כ מוסיף: **חמת בבית חבית טהור...**

הקליר סדר יוצר לפרשת פרה: **חמת בבית אינו טמא. יצא ממנו אותו מטמא**

פירוש קדמון: "המת בבית אינו טמא. כלומר שמת עוברה במעיה. כל זמן שהיא סובלת אותו, האשה טהורה. וכיון שייצא ממנה, מיד טמאה היא. בית זה הגוף".

גם זליגמן בר בסיודור עבודת ישראל עמ' 695 מפרש כך את דברי הקליר:

וב', ר"ל העובר נפשי אמו שהוא ביתו של עובר אע"פ שמת ע"פ אמו שהוא בית העובר איננו מטמא כל עוד שהמת בלוע, אבל אם ילד העובר מן הבית ר"ל ממנו אמו אפילו הוא חי ע"פ פסחא הבית. וכמו שכל פסיקתא וספיקא כפ' תאריך ח"ל וטעמא שבעת ימים, כיון שמתה ואין חיל סטא וכו' אמר ר' אלעזר הקליר כעת נכית טהור ילד מן הבית הוא טהור ופכית טמא עכ"ל.

בתשובות הרא"ש מהדורת מכון ירושלים [הרב יודלוב] יש הפניות למדרש ולפיוט הקליר.

כנראה הרא"ש בא לפרש את הקליר, במילים של הקליר אינני רואה תוספת פירוש על דברי המדרש. הרא"ש מפרש את המשנה באהלות [הר"ש לדעתו קיצר]. הרא"ש לא נתכוון שהקליר פירש את המדרש אלא שהביאו. וייתכן שזוהי פירוש דברי הקליר כלומר פירוש המדרש הוא פירוש הקליר.

חיבטים לשוניים תחלים קא

⁸ כאשר הלידה מתקדמת היא נטמאת טומאת יולדת (גם בנפל) שהיא חמורה במידה מסוימת מטומאת נגיעה במת, או שהייה באוהל המת, אבל טומאה זו אינה צריכה לפרה אדומה כדי להטהר ממנה, ואין זה מעניין המשנה.

⁹ יש לציין שבמלאכת שלמה העתיק אל נכון: **אלעזר**; ברא"ש המודפס כולל מהדורת מכון ירושלים בשיבוש: **אליעזר**.

תהלים קא:

ב בָּתֶּם-לְבָבִי: התי"ו בקמץ קטן

ה מְלֻשָּׁי: הלמ"ד בקמץ קטן

ח כָּל-פְּעָלִי: טעם נסוג אחר לפ"א

יש להקדים שכל לשון עתיד במזמור זה, אינו דברים שיקרו בעתיד, אלא פעולות שקורות עתה. הקדמת רד"ק: ספר דוד בזה המזמור משפטי מלכותו, באי זה דרך הוא מתנהג עם ישראל; וספר גם כן מהו עושה בעתות הפנאי, שלא יבאו לפניו בעלי ריב, ויתבודד מבני אדם. באותם השעות שהוא פנוי, הוא מתעסק בלבו בדרך החכמה ומפנה לבו מעסקי העולם ומכין לבבו לקבל רוח הקדש.

א חֶסֶד-וּמִשְׁפָּט אֲשִׁירָה רש"י: כשאתה עושה עמי חסד, חקלסך: 'צדק הטוב והמטיב'; וכשאתה עושה בי משפט, אני אסיר: 'צדק דיין האמת'; בין כך ובין כך - לך ה' אֲזַמְּרָה (ראה שו"ט קא, א). תלמוד בבלי ברכות ס ב מאי 'חייב לברך על הרעה כשם שמברך על הטובה? אילימא כשם שמברך על הטובה הטוב והמטיב, כך מברך על הרעה הטוב והמטיב? והתנן על בשורות טובות אומר הטוב והמטיב, על בשורות רעות אומר ברוך דיין האמת! אמר רבא לא נצרכה אלא לקבולינהו בשמחה [רש"י: לנכד על מלת פורענות כלל סלס:]. אמר רב אחא משום רבי לוי מאי קרא: חסד ומשפט אשירה לך ה' אֲזַמְּרָה אם חסד אשירה ואם משפט אשירה רבי שמואל בר נחמני אמר מהכא [תהלים נו יא] בה' אהלל דבר באלהים אהלל דבר¹⁰. בה' אהלל דבר זו מדה טובה; באלהים [רש"י: לשון דיין, כמו עד האלהים יבא דבר שניהם (שמות כ"ב ח):] אהלל דבר זו מדת פורענות.

ראב"ע: טעם אשירה - שיחבר שיר, להגיד החסד והמשפט שהוא עושה לכל עמו; כמו "ויהי דוד עושה משפט" (שמואל ב, ח, טו). וטעם לך ה' אֲזַמְּרָה - שהמשלתני ולמדתי ועזרתני לעשות משפט בארץ.

הרב מלבים: הזמר הוא מעולה מן השיר, והשיר כולל על כל הענינים ובא גם על דברי חול, והזמר לא בא רק לה' בכ"מ, וע"כ בא תמיד הזמר אחרי השיר (למעלה כ"א י"ד, כ"ז ג', נ"ז ח', ס"ח ה' ל"ג, ק"ה ב', ועמ"ש קמ"ד ט', קמ"ז ב'), ועל זה אמר: לך ה' אֲזַמְּרָה, שהשיר יהיה גם על עניני עצמו והזמר מיוחד לה'.

רד"ק: ואמר חסד ומשפט אשירה - על החסד והמשפט שאני עושה לישראל אשירה ואֲזַמְּרָה לך ואודה שמך, שהמלכתני עליהם ונתת לי לב טוב למלוך עליהם במשפט ובצדקה, כמו שכתוב "ויהי דוד עושה משפט וצדקה לכל עמו" (שמואל ב, ח, טו). ובדרש (שו"ט קא, א): חסד ומשפט אשירה, כי עמד החסד והמשפט: אם במשפט - "ויגבה ה' צבאות במשפט" (יש' ה, טז), אם בצדקה - "והאל הקדוש נקדש בצדקה" (שם).

ב אֲשַׁכִּילָהוּ בְּדֶרֶךְ תָּמִים מְתֵי תְבוּאָה אֲלֵי בעתיד צורת נסתר ונוכח דומים. כאן יש להסתפק אם דברי דוד מופנים את ה' מתי יבוא אליו, או אל דרך התמים מתי דרך זו תגיע אליו. רש"י: אתן לך על דרך התמים: מתי תבוא אלי הדרך הישרה להתהלך בה.

¹⁰ סדר המילים הפוך במקרא.

ראב"ע: תאר לדרך; כמו "ויתר תמים דרכי" (שמואל ב, כב, לג). **מתי תבוא אלי** - הטעם: כי הוא ישכיל תמיד, בכל רגע, להרגיל עצמו ללכת בה, עד שלא ייגע ללכת, וכאילו הדרך תבוא אליו מאליה, כדרך הכנור, מרוב הרגילות.

ורבי משה אמר: **מתי תבוא אלי** - כמו "ויבא אלהים אל בלעם" (במ' כב, ט): שתשרה רוח הקודש עליו בביתו, בהתבודדו מבני אדם ודיניהם וריבם. ואיזה פירוש שיהיה הוא הנכון. עיין גם רד"ק.

יש להעיר על הפירוש שהדרך תבוא, שיש כאן מעבר מדרך זכר בדרך תמים לדרך נקבה מתי תבוא.

אֶתְהַלֵּךְ בְּתָם-לִבְכִּי בְּקֶרֶב בֵּיתִי: ללכת או להתהלך בתום או בתמימות מצאנו כבר אצל אברהם אבינו¹¹. השאלה היא מהו **בְּקֶרֶב בֵּיתִי**? רש"י: זהלנע כמו צפרהסאל. רד"ק: כאדם הנותן כל לבו לחשב בדבר, והולך בביתו אחת הנה ואחת הנה; וכן אמר באלישע "וילך בבית אחת הנה ואחת הנה" (מלכים ב, ד, לה).

ג **עֲשֵׂה-סֵטִים** רש"י: לשון "כי תשטה אשתו" (במ' ה, יב), לסור מן הדרך; 'דיסטולייטס' כלעז [לעזי רש"י: עיוותים].

ראב"ע: **וסטים** - כמו פלים - מגזרת "כי תשטה אשתו" (במ' ה, יב). רד"ק: מעשה אנשים שטים שנאתי, לפיכך לא ידבק בי אפלו במחשבה דבר בליעל ומעשה שטים, לפי שאני שונא חשטים והרשעים ומעשיהם. וסטים - מגזרת "כי תשטה אשתו" (במ' ה, יב); ומלת עשה - מקור במקום שם, כמו 'מעשה'.

הרב מלבי"ם: **מעשה סטים, מענין נטיו מן הדרך, וְשִׁחָטָה שִׁטִּים הָעֵמִיקוּ (הושע ה ב)**.

ספר השורשים לרד"ק - אות השין - ערך שטה

ואת כי שטית (במדבר ה, כ), כי תשטה אשתו (שם ה, יב), אל ישט אל דרכיה לבד (משלי ז, כה), שטה מעליו ועבר (שם ד, טו). והתאר וְשִׁחָטָה שִׁטִּים הָעֵמִיקוּ (הושע ה, ב), בפלס פלים, נכים, פירוש השטים העמיקו הפח לשחוט הנקיים וללכדם. ונכתב בסמ"ך עשה סטים שנאתי (תהלים קא, ג), פירוש מעשה אנשים סטים. או הוא שם זולתי תאר. ושם תאר אחר ושטי כזב (שם מ, ה). והנכון והישר בו שהוא מנחי העיין. [וכבר כתבתי אותו שרש בפני עצמו שם] כי אילו היה מזה השרש היתה פ"א הפעל שואית כדרך נחי הלמ"ד כמו מן פגים - פגני, פלים - פלי, שגים - שגני, פגים - פגני. וכלם ענין נטיה. ותרגום ויט אליה (בראשית לח טז) וסטא לותה: כמה מהמפרשים על וְשִׁחָטָה שִׁטִּים הָעֵמִיקוּ מלבד מה שמצאנו בספר השורשים.

רש"י: **ושחטה שטים העמיקו** - משך סטיותם העמיקו. אני אמרתי: כל שאינו עולה לרגל עובר צ"עסה, והס גזרו: כל העולה ירג; הרי שחעמיקו יותר ממני. שחטה - לשון "זהב שחוט" (מלכים א, י, יז): נמשך ונטוה. ויונתן תירגם לשון שחיתת זכחים לעבודה זרה.

ראב"ע: ולשחוט בדרך שטים, הם עובדי הבעל. העמיקו - הפח.

ושחטה שטים העמיקו - מקור, כי השי"ן פתוחה; והוא בשקל "לאהבה" (דב' י, טו). אמר: השטים, שהם עובדי עבודה זרה שהם שוטים מדרכי האל ומעבודתו, כמו האשה שהיא שוטה תחת אישה (ראה במ' ה, כ) - העמיקו סרה (ע"פ יש' לא, ג) לשחוט ולזבח לעבודה זרה.

ה **מְלוֹשְׁנֵי מְלוֹשְׁנֵי** בכתיב יש וי"ו, בקרי קמץ חטוף, זו תופעה במקומות נוספים. צורה לשונית שאינה מצויה. השורש הוא ל.ש.ן והוא מופיע במקרא בבניין הפעיל. הצורה לפנינו אינה הפעיל ('מלשין').

¹¹ גם נוח היה תמים והתהלך את האלהים.

ראב"ע: היו"ד נוסף, והוא תאר; וטעמו כ'מלשין'.
רד"ק: היו"ד נוספת כיו"ד "המגביהי לשבת" (תה' קיג,ה), והמלה מבנין פועל מרובע; 'מלושן' בשקל
'משופט' (ראה איוב ט,טו: לְמִשְׁפָּטִי).
מלבד שבעת הבניינים המפורסמים מונה הרד"ק בניין מרובע, וכבר דובר על זה בעבר.

תן לחכם ויחכם עוד

אני מבקש מאוד ממי שיש לו הערות שלא ימנע מלשולחן אלי
הכתובת למשלוח: eliyahule@gmail.com
הערות מתקבלות גם באנגלית.

הודעה מאתר "לדעת" כאן תוכלו להוריד גליונות פרשת השבוע מדי שבוע (גם גליונו מופיע שם):
php.gilionot/net.ladaat.www

אם אתה מתעניין
בהגטים הלשוניים של התורה
(לשון המקרא, המשנה, התלמוד וכו')
אתה מוזמן להרשם (בחנם)
לקבלת דוא"ל בעושים לשוניים
בכתובת: u-frank@neto.bezeqint.net
☺ בוא להחכים את עצמך ואת שאר המכותגים ☺